

Angela
MARSONS

ŠEŠI
KAPAI

Prologas

Brajentas pakėlė akis nuo duobės. Negalėjo prisiversti įsivaizduoti, kaip karstas leidžiasi į tamsą.

Jis dar labiau sulindo į striukę, vėjui košiant nedidelę gedėtojų grupelę Pauk Leino kapinėse. Karstas buvo užkeltas ant katafalko paskutinei kelionei į kalvelę, kur jo jau laukė susirinkusieji.

Graži vietelė, sakydavo žmonės apie aukščiausią šių kapinių tašką. Iš tos vietos, kur laidojo artimuosius, gedinčiuosius guodė puikus vaizdas. Detektyvas seržantas įtarė, kad mirusiesiems vaizdas nesvarbu.

Suprato, jog protas stveriasi atsitiktinių minčių, kad tik nereikėtų mąstyti apie tai, kas dabar vyksta priešais jį. Ar ir Steisė jaučiasi taip pat, pasvarstė, kai jų akys susitiko. Abu yra seniausi komandos nariai; ketvirtasis jau palaidotas kaip didvyris, žuvęs gelbėdamas berniukui gyvybę. Brajentas nenustebo pamatęs, kad detektyvės konstablės akyse ima tvenktis ašaros. Jie galvojo ir apie velionį detektyvą seržantą Keviną Dosoną.

Netoli Steisės stovėjo Elisona Lou, elgsenos ekspertė, konsultavusi juos daugelyje bylų ir užmezgusi stiprų ryšį su Steise. Kelis kartus žvilgtelėjusi į savo draugę ji atgavo pasitikėjimą.

Jo žvilgsnis nukrypo į Peną, įvertino stojišką jo elgesį. Naujausias komandos narys Brajentui atrodė šaltas ir neemocingas, gal net šiek tiek keistokas. Pastaruoju metu jis geriau susipažino su Penu ir ėmė labiau jį suprasti. Tas vyras nėra

toks neklystantis, kaip kadaise manė. Prieš eidamas į laidotuves jis pasivedėjo Peną į šalį ir patikino, kad paskutinėje tirtroje byloje jis nesusimovė.

Kima būtų norėjusi, kad jis tai padarytų.

Už kelių žingsnių nuo Peno stovėjo Vudis — vyriausiasis detektyvas inspektorius Vudvardas, jų viršininkas. Prispaudęs rankas prie šonų, žiūrėjo įsmeigęs akis į tašką priekyje. Brajentas svarstė, kokius prisiminimus jis dabar atgaivina.

Nužvelgė kitus lydinčiuosius. Rajono patologas Kitsas stovėjo Vudžiui iš dešinės. Jam iš kitos pusės — Daktarė A, teismo medicinos archeologė iš Makedonijos, padėjusi jiems daugelyje bylų. Šalia jos buvo pagrindinis teismo medicinos ekspertas Mičas, atvykstantis į kiekvieną nusikaltimo vietą. Trijų pėdų tarpas skyrė Mičą nuo Tedo Morgano, aštuntą dešimtmetį pradėjusio vaikų psichologo, dar vieno šios šeimos nario, kaip ir bet kuris iš jų.

Ir viskas. Kapą supo tik tiek.

Brajentą pribloškė, kad visi stengėsi stovėti pavieniui. Ne grupelėmis. Atrodė vienodais tarpais išsirikiavę apie kapo duobę, kaip apsauginis barjeras.

Jis nusipurtė tą mintį. Dabar jau per vėlu.

Pastorius baigė maldą ir pasitraukė į šoną, atidengdamas laikiną medinį kryžių. Brajentui užgniauzė kvapą. Žinojo, ko jie čia šiandien susirinko — ir ką ketina padaryti, — bet smegenys dar nebuvo pasirengusios matyti įrodymo. Žvilgsnis nuslydo datomis ir nusileido ant medyje išgraviruotų raidžių.

Netgi pro ašaras jis įžiūrėjo vardą ir dar kartą savęs paklausė:

Kodėl viskas baigėsi šičia?

Prieš trylika dienų

Kimos balsą slopino audeklas, nesmarkiai užveržtas ant burnos, bet raiščio nutraukti ji negalėjo dėl už nugaros surištų riešų.

Detektyvė inspektorė suuzgė iš nevilties, kad yra tokia bejėgė ir negali išgelbėti komandos nuo pavojaus. Pavojaus tokiu tempu baigti paskutiniams, išspjaudama kamšalą suprato ji.

— Brajentai, užmegzk tokį pat mazgą kaip Steisės! — šuko ji. — Bus tvirčiau.

Ji sulaukė griežto kursų koordinatoriaus Džoko, trumpai apsikirpusio, augaloto buvusio Specialiųjų oro pajėgų nario, kuris dabar mokė komandas efektyviau dirbti drauge, žvilgsnio.

— Paskutinis perspėjimas, Stoun, — įspėjo jis, vėl užkimšdamas burną.

Kimai galvoje netilpo, kaip panaikinus galimybę teikti patarimus savo komandai, ji galėtų būti kam nors naudinga. Aišku, suprato, kokia čia logika — nupjauk galvą, kad įsitikintum, ar kūnas funkcionuoja, — tačiau ji juk neketina niekur dingti.

Kai vakar ryte atvyko, nors dabar atrodė kaip prieš tris savaites, ir užsiregistravo stovykloje netoli Hėjaus prie Vajaus, Brajentas su Steise užkopė į kalvą geriau apžiūrėti Juodojo kalno ir toliau — iki pat Brekon Bikonso.

Kitos trys policijos komandos neskubėdamos susirinko prieš atvykstant Džokui ir jo žmonėms, kurie papasakojo, kas jų laukia tą savaitgalį. Kai kitą dieną vienas kitos komandos

narys paprašė bilieto į penktos valandos ekspresą popiet, Kima pagaliau suprato, kad visos keturios komandos čia tikėjosi tik padėti varneles popieriuje.

Dėl stovyklos Kima susiginčijo su Vudžiu. Jos komandai nereikia suartėti ir susibičiuliauti prie laužo su skrudintais zefyrais. Jie ir taip darniai dirba, statistika kalba už save. Vudis liepė pasižiūrėti įdėmiau ir nurodė, kad ginčytis beviltiška.

Tačiau Kimos komanda nudžiugo gavusi galimybę savaitgalį praleisti už miesto, nakvoti gamtoje, be civilizacijos. Tik nutiko ne visai taip: jiems buvo parūpinta ištaiginga palapinė, maisto gaminimo įranga ir pakankamas konservų kiekis, kad savaitę galėtų prasimaitinti visa šeima.

Vudis nežino, ką kalba, galvojo detektyvė inspektorė, su komanda sukdamą į automobilių aikštelę, — jos komanda darni.

Pirma užduotis — įkopti į Juodąjį kalną. Keturių komandų draugystę ir gerą nuotaiką sunaikino Džokas, paaiškinęs, kad greičiausia dalyvė gaus prizą, o lėčiausia susilauks nuobaudos. Komandos atšoko viena nuo kitos. Kimos komanda pasiekė finišą pusantros minutės greičiau už antrąją ir nusipelnė keturių miegmaišių.

Vėliau Brajento užsispyrimo ir ryžto vedami jie sukrovė reikiamo dydžio akmenų krūvą greičiau už kitus, Peno dėka iššifravo koduotą priešų žinutę dešimt minučių greičiau nei kitos komandos. Vakar vakare jiems buvo paskirtas loginis uždavinys pagalvoti per naktį. Steisės dėka jie turėjo atsakymą dar kitoms komandoms neatsikėlus.

Kiekvienas komandos narys nėrėsi iš kailio. Visi sužibėjo tuo, kuo Kima ir tikėjosi: Brajentas — stabilumu, Penas — statistiniu protu, Steisė — loginiu sudėtingos problemos sprendimu.

Kima matė viską, pastebėjo ir dar kai ką.

Vudis teisuus.

Tarp dviejų komandos narių yra atotrūkis, kurio ji anksčiau nežvelgė. Tai pasireiškė ne atviru priešišku — todėl iki šiol nepastebėjo, o abejingumu, atmetimu, surauktais antakiais, galvos krestelėjimu, akių pavartymu.

Kasdien ieškant įkalčių ir aiškinantis įvairias versijas Brajento nepakantumą Penui slėpė ilgos valandos, iškreiptos mintys, sudėtingos nusikaltimų vietos ir poreikis atlikti darbą. Ji matė, kaip pasikeitė pažįstamas Brajento veidas, kai Penas smulkiai nupasakojo, kaip atrakins savo užduoties kodą, girdėjo, kaip Brajentas atkirto Penui, kai šis pasisiūlė pabūti Steisės klausytoju balsu sprendžiant loginę užduotį.

Kima nepastebėjo Brajento plojant Penui per nugarą, kai šis gerai padirbėdavo, ar jų dviejų kartu besijuokiančių iš to, ką pasakė ji ar Steisė. Jie niekada tarpusavyje vyriškai geraširdiškai nesišaipydavo.

Detektyvę inspektorę be galo liūdino tai, kad viršininkas visa tai matė, o ji nepastebėjo, todėl per kiekvieną užduotį tikėjosi, kad vyrai ras ką nors bendra.

Dabar jie trise ant Klengoso ežero kranto bandė sukonstruoti plaustą iš keturių tuščių būgnų, keturių lentų ir maždaug mylios ilgio virvagalio.

Skausmas matant visus dirbant atskirai, kai kitos komandos efektyviai bendradarbiavo kurdamos plaustą, buvo sunkiai pakeliamas.

Jos komanda pralaimės.

Ji antrą kartą išspjovė kamšalą.

— Brajantai, Penas teisuus. Tavo mazgas iš...

— Gerai, Vakarų Midlandso komanda diskvalifikuota, — už nugaros suriko Džokas.

Kima ir jos komanda atsisuko.

Vyras nejuokavo.

— Prakeikimas, aš tik...

— Aiškinai, ką jiems daryti, — nutraukė jis, priėjęs arčiau. — O užduoties tikslas buvo kitas. Vieną kartą leidau pasitaisyti, bet tu tiesiog nesugebėjai...

— Nebausk jų dėl mano...

— Buvai įspėta.

— Noriu pateikti apeliaciją, — tarė ji, pamačiusi apmaudą kolegų veiduose.

— Gerai, pirmyn, — pakvietė jis.

— Kam pateikti?

— Man.

— Na, iš to nieko nebus, tiesa? Nes tu pats...

— Apeliacija išklaudyta ir sprendimas paliktas galioti. Diskvalifikuota, — pasakė jis tuo metu, kai Čėšyro komanda nuleido savo plaustą į vandenį.

— Velnias, — burbtelėjo Kima.

— O jiems visai neblogai sekėsi, — pridūrė Džokas, dirstelėjęs į paliktą plaustą. — Manau, būtų antri vandenyje ir apilenkę pirmąjį plaustą. — Tada tyliau pridūrė: — Čėšyro komanda per daug sveria.

Džokas trūktelėjo pečiais.

— Turėjai pasikliauti savo komanda...

— Aš pasikliauju savo komanda, — atšovė Kima, nutraukdama pašmaikštavimus.

— Tu tikiesi, kad jie elgsis, kaip nori tu. O tai visai kas kita, — pasakė instruktorius, kai priėjo jos komanda.

Kima susiraukė, ir Džokas pasitraukė.

— Gerai, komanda, atsiprašau. Reikėjo laikyti liežuvį už dantų, — tarė ji, klausydamasi tolimos sirenos. Nors Juodaja-

me Krašte sirenos gana įprastas reiškiny, Velso kalnuose ai-
dėjo ne vietoje.

— Jau buvome beveik baigę, bose, — pasakė Brajentas,
šluostydamasis delnus į džinsus.

Sirena artėjo.

— Visi mazgai buvo tvirti, — pridūrė Penas.

— Aš tik norėjau, kad jūs atsidurtumėte vandenyje pirmi.
Steisė papurtė galvą.

— Bose, mes... Iš kur čia tas garsas, po galais? — paklausė
ji, sukdamasi į kelią palei ežerą.

Kai tarnybinis automobilis įlėkė į automobilių stovėjimo
aikštelę žvygindamas padangomis, atsisuko ir visi kiti.

— Šiek tiek perdėta, Džokai. Ar diskvalifikacijos nebuvo
gana? — paklausė ji, kai kursų vadas nuėjo prie atvykėlių.

Ji tuščiai svarstė, kas iš kitų komandų prisidirbo.

— Vienas iš jų mūsiškis, — pasakė Brajentas, kai iš auto-
mobilio išlipo du policijos pareigūnai.

— Kas per velnias? — tarstelėjo Kima, kai abu nudrožė
tiesiai pas ją.

— Detektyve inspektore Stoun, prašome vykti su mumis.
Ji atsisuko į savo komandą.

— Čia koks nors kvailas pokštas, a?

Kolegų išraiškos bylojo, kad jie su tuo neturi nieko ben-
dra. Kitos policijos komandos išlipo iš vandens ir susidomėju-
sios stebėjo.

— Džokai?

Instruktorius trūktelėjo pečiais ir papurtė galvą.

— Ponia, mes primygtinai reikalaujame, kad jūs...

— Reikalaukite, kiek norite, — atšovė ji, — aš niekur ne-
važiuosiu, kol nepaaiškinsite, kas čia vyksta.

— Gavome tokius nurodymus, ponია, griežtus nurody-

mus iš vyriausiojo detektyvo inspektoriaus Vudvordo paimti jus ir nuvežti į...

— Kur mano prakeiktas telefonas? — paklausė ji, pasisukusi į kitus.

— Bazėje, — atsakė Džokas.

Šūdas. Reikia paskambinti Vudžiui ir išsiaiškinti, kas čia vyksta.

— Susisiekite su juo per radijo stotelę, — įsakė ji aukštesniam iš dviejų vyrų, tam, kuris kalbėjo.

— Ponia, prašau tiesiog bendradarbiauti ir lipti į mašiną...

— Jau sakiau. Aš ne... — Ji nutilo, kai pareigūnas suėmė už alkūnės.

— Patrauk nuo manęs savo sušiktas rankas, — iškošė nusikratydama rankos. — Ir daugiau nediršk liesti.

Kima matė, kad vyras jaučiasi vis nesmagiau.

— Ponia, prašau...

— Aš netgi nežinau, kas tu toks, — tarė atsitraukdama per žingsnį.

Jis išsitraukė ženklelį.

— Seržantas Tavis, Taktinio vairavimo padalinio pareigūnas, mes turime nurodymą grąžinti jus... jėga, jeigu prireiks, — pasakė, vėl siekdamas Kimos alkūnės.

— Bose, geriau važiuok, — patarė Brajentas, kai ji išsisuko seržanto rankos.

— Ačiū už pagalbą, — atkirto Kima, nors pati nežinojo, ko iš jo tikėtusi.

— Ponia, vyriausiasis detektyvas inspektorius Vudvardas mus įspėjo, kad tyliai nesutiksite, bet pažadėjo viską paaiškinti, kai tik jus parvešime.

Ką paaiškinti, klykė jos protas, vyrui siekiant jos rankos trečią kartą.

— Net negalvok apie tai, — įspėjo Kima.
Rodos, antrasis pareigūnas tik gėrėjosi scena.
Ji sunkiai atsiduso.

— Gerai, važiuoju, tik daugiau manęs nelieskite. — Atsisuko į savo komandą. — Šutve...

— Mes pasivysime, — atsakė Brajentas, — kai tik susirinksime daiktus. Pasimatysime nuovadoje.

Kima pasuko prie tarnybinio automobilio, bandydama suvokti situaciją.

Kodėl Vudis tiesiog nepaskambino jai telefonu? Anksčiau ar vėliau jo žinutė pasiektų. Jeigu dėmesio reikalauja nauja byla, kodėl nesusisieikė su Džoku ir neliepė nedelsiant jų išsiųsti? Kam gali reikėti tokios skubos?

Inspektore įsmuko į galinę automobilio sėdynę, aukštesnis pareigūnas sėdo už vairo.

Tylusis pareigūnas skubiai apsidairė aplink ir tik tada užėmė keleivio vietą priekyje.

Jis linktelėjo ir seržantas užvedė mašiną.

Kima nespėjo gerai išsižiūrėti į antrąjį. Jis nekalbėjo su ja ir niekaip nebendravo. Dabar, įdėmiau apžiūrėjusi, pamatė tai, ką jau pastebėjo ir Brajentas.

Tylusis pareigūnas buvo ginkluotas.

2

— Pone, gal teiktumėtės paaiškinti man, kas čia vyksta? — paklausė Kima, dar nespėjus užsiverti durims už jos naujųjų asmens sargybinių.

Vos per valandą ji su švyturėliais buvo pargabenta iš Velso kaimo į Juodojo Krašto centrą. Po septintojo bandymo ką

nors išpešti iš kompanionų, tylinčių kaip akmenys, ji pasidavė ir skaičiavo mylias, kol galės pasiklausti viršininko. Vyrai rimtai vertino Vudžio nurodymus ir pristatė Kimą tiesiai į jo kabinetą.

— Sėskis, Stoun.

— Pone, mes kaskart apie tą patį, jau sakiau, kad mieliau...

— Sakau, sėskis.

Ji sudvejojo vos sekundę. Geriau negaišti ir kuo greičiau pradėti pokalbį, dėl ko ji sugrąžinta.

— Žinote, kad vienas iš jų buvo ginkluotas? — rodydama smakru į duris pasakė.

— Mano prašymu.

— Davėte nurodymą nušauti mane, jei nesėsiu į automobilį?

Ji pastebėjo, kad bosas vos pastebimai šyptelėjo. Mirktelėjo, ir šypsena dingo.

— Ginkluotas pareigūnas skirtas ne įtikinti paklusti. Pa-siunčiau jį tave saugoti.

— Nuo ko? Dar nesutikau žmogaus, dėl kurio reikėtų tokio lygio apsau...

— Saimsas paspruko.

— K... ką?

— Jis laisvėje. Pabėgo iš kalėjimo ir, mūsų žiniomis, tau neatleido. Abu žinome, kad esi jo prioritetų sąrašė.

Kima atsilošė kėdėje. Saimsas buvo blogiausias žmogus, kokį jai gyvenime teko sutikti. Palyginti su juo, didžioji jos priešininkė Aleksandra Torn tėra žaislinis meškutis.

Kiekvieną Saimso kūno raumenėlį valdė pyktis ir neapykanta. Vienintelį džiaugsmą jam teikė skausmo sukėlimas kitam.

Jų keliai susikirto prieš kelerius metus, kai jis prisidėjo

prie dviejų devynerių metų mergaičių pagrobimo. Vienintelis vyro reikalavimas buvo pažadas, kad kai gaus pinigų, galės sukelti mergaitėms tiek skausmo, kiek tik norės. Nenorėjo nei išpirkos dalies, nedomino vaikai ir seksualiai. Jo atlygis — grynas mėgavimasis kitam sukeltu skausmu.

Laimė, Kimai su komanda planas pavyko ir jie saugiai sugrąžino vaikus sveikus, bet po fizinio jos — ir sudaužytos lemputės šukės — susidūrimo su Saimsu, smurtautojas apako viena akimi.

Saimsas niekada Kimai neatleido, o įkalintas ėmė maniakiskai kurti keršto planą. Ji žinojo apie ankstesnę jo mėginimą pasprukti ir surasti ją, bet tam sutrukdė kita psichopatė iš praeitės, sugalvojusi atkurti labiausiai traumuojančias jos gyvenimo patirtis. Tikėjosi, kad viskas tuo ir pasibaigs, bet galėjo nuspėti, jog Saimso neapykanta jai tik paaštrėjo.

— Atrodo, jis iškart ėmėsi naujojo plano. Labai pasistengė reabilituotis.

— Reabilitacija Saimso atveju neįmanoma, — pastebėjo Kima.

— Sutinku, bet daugybė valandų su kalėjimo kapelionu atsipirko, kai prieš dvi savaites mirė Saimso žmona.

— Kokia žmona?

— Ta, kurią jis vedė prieš devynis mėnesius žinodamas, kad ji mirtinai serga.

— Gal juokaujate?

Vudis papurtė galvą.

Kima neabejojo, kad bosui, kaip ir jai, nesuvokiama, kiek dėmesio sulaukia įkalinti vyrai. Tiesą pasakius, Saimsas nebuvo patrauklus. Kone dviejų metrų ūgio, plikas, apie pusantro šimto kilogramų sveriantis vyras neatrodė svajonių jaunikis. Grožio jam nepridėjo ir lūžusi nosis bei stiklinė akis, tačiau

gerbėjų laiškais jo dėžutė lenkė visas kitas Feverstouno kalėjimo pašto dėžutes.

— Jis vedė tik dėl to, kad žinojo, jog moteris miršta?

Vudis linktelėjo.

— Kalėjimo kapelionas ir psichologas vienbalsiai sutiko, kad dalyvauti laidotuvėse kaliniui naudinga, siekiant palengvinti atsietumą ir pasąmoninę baimę būti atstumtam...

— Pone, jūs juokaujate?

— Norėčiau, Stoun, bet jiems tikrai atrodė, kad Saimsas nuoširdžiai gedi.

— Ir „aš jums sakiau“ memas nesugrąžins jo į dėžę, ar ne?

— Bijau, kad ne.

— Ar Čarlės ir Eimės šeimoms pranešta? — paklausė ji.

Saimsui buvo pažadėtos dviejų mergaičių gyvybės, ir nors dabar jos jau paauglės, sunku įsivaizduoti, kur kerštas vyrą nuves.

— Pranešta. Imtasi atsargumo priemonių.

— Kiek laiko jis laisvėje? — paklausė ji.

— Jau dvidešimt keturios valandos.

— Jėzau, jis gali būti bet kur.

Net jeigu kalėjime praleistas laikas sveikatos nepridėjo, jis — buvęs kariškis, apmokytas gyventi išlikimo sąlygomis.

Kima pakilo. Jai reikėjo laiko vienuoje susidėlioti išgirstą informaciją.

— Gerai, aš...

— Sėskis, Stoun. Mes toli gražu nebaigėme.

Dramatiškas sugrąžinimas į nuovadą leido kai ką suprasti.

Ji atsisėdo.

— Niekas neįtaria, kur jis gali būti, tiesa?

Vudis kiek padelsęs papurtė galvą.

— Jis suvaidino širdies skausmą pakeliui į kapines, kad sustabdytų furgoną ir jam būtų suteikta pirmoji pagalba.

Negalėdama patikėti tokiu naivumu, Kima papurtė galvą.

— Įveikė juos abu?

— Vienas intensyvosios pagalbos skyriuje, kitam — stiprus smegenų sutrenkimas. Prietaisų skydo kameros beveik viską įrašė, tik nepagavo, kur jis pasiplovė. Per žinias išplatintas pranešimas, todėl jis ilgai nebus laisvas.

Kima kilstelėjo antakį. Tas žmogus išradingas. Jam nieko nereikia išžudyti visą šeimą, kad gerai pavalgytų ir pernaktų.

O ji nieko neįtardama stovyklavo Velso kaimiškoje vietoje; nesinaudojo nei telefonu, nei televizoriumi, nesiklausė žinių. Dabar džiaugėsi, kad grįžo, nepaisant aplinkybių.

— Gerai, pone, aš...

— Stoun, nesitikima, kad jis grįš į kamerą.

Vudis leido įsisąmoninti, ką reiškia jo žodžiai, tada tęsė:

— Saimsas išdalijo savo asmeninius daiktus kitiems kaliniam.

— Pasirengęs net žūti, jei reikės pasiekti tikslą, — pasakė Kima.

— Sakyčiau, jis tam pasirengęs. Jam labai rūpi vienas dalykas — tu.

— Tiek, kad vykdys savižudišką misiją? — paklausė ji.

— Atrodo, taip. — Vyriausiasis detektyvas inspektorius sunėrė priešais save rankas. — Tau reikia kuriam laikui išnykti; išvyk pagyventi pas kokį šeimos narį.

— Neturiu tokių.

— Draugus.

— Tokių dar mažiau.

— Ką nors, kas galėtų pakęsti tave ilgesnį laikotarpį?

— Ne. Atsiprašau. Aš neturiu nieko.

— Nagi, Stoun, juk turi būti kas nors kur nors, kur galėtum apsisototi kuriam laikui.

— Pone, nėra nieko, o netgi jei ir būtų, nevažiuočiau. Turiu dirbti, ir Saimsas manęs nuo darbo nenubaidys.

— Kas tau iš to darbo, jeigu mirsi, Stoun?

— Visiškai nieko, pone, bet artimiausiu metu neketinu mirti. Būsiu ypač atsargi, netgi Brajentui leisiu lydėti mane namo, jei tai padės.

Sakinio pabaigą sekė beldimas į duris.

— Vieną minutę, — šūktelėjo Vudis.

— Net nesvarstysi pasiimti atostogų, kol jis atsidurs už groto?

— Jeigu įtikinsite nusikaltėlius pasiimti atostogų su manimi.

Vudis sunkiai atsiduso ir papurtė galvą.

— Pone, darysiu, ką liepsite. Imsiuosi visų atsargumo priemonių, kurias pasiūlysite. Tik nedrauskitė man dirbti.

Vudis pakreipė galvą ir prisimerkė.

— Bet kokių priemonių?

— Taip.

— Ir vykdysi nurodymus?

— Visiškai.

— Žinojau, kad tai pasakysi, todėl leidau sau suorganizuoti papildomą tavo apsaugą.

— Pone?

— Užeikite, — šūktelėjo Vudis į duris.

Durys atsidarė, už jų stovėjo moteris.

Kima užvertė galvą ir nesusilaikiusi iš širdies nusikvatojo.